

HỒI THỨ HAI TRĂM LINH SÁU ĐỌC BẢN TÂU LONG NHAN HÓN HỎ

Hua Khang Hy vừa lắc đầu vừa cười đáp:

- Việc hành quân xuất trận không phải trò đùa. Người cứ ở trong cung bầu bạn với ta là được. Vả lại chuyến này ta phải đi toàn là quân tướng Mãn Châu, e rằng bọn chúng không tâm phục để người điều động.

Vì Tiểu Bảo đáp lại bằng một tiếng "dạ".

Gã nghĩ bụng:

- Ngô Tam Quế dùng người Hán trong thiên hạ để đánh quân Thát Đát. Ta chỉ là người Mãn Châu giả hiệu, dĩ nhiên Hoàng thượng không đủ tin cậy.

Nhà vua đoán ra ý nghĩ của gã, liền an ủi:

- Người đối với ta hết dạ trung trinh, chẳng phải ta không tin người. Tiểu Quế Tử! Binh mã của Ngô Tam Quế rất lợi hại, cuộc binh định chẳng thể làm xong trong năm ba năm, có khi bảy tám năm cũng chưa kết liễu. Mấy năm đầu nhất định chúng ta thất bại. Có điều cuộc đại chiến này chỉ cam khổ lúc ban đầu, trước bại mà sau thắng. Người muốn bại trận hay thắng trận?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Dĩ nhiên nô tài chỉ muốn dành phần thắng. Nếu phải bỏ khỏi cõi giáp tìm đường trốn lủi hay chạy có cò thì còn thú gì?

Nhà vua cười nói:

- Người đã một dạ trung trinh với ta thì ta không thể để người thất bại. Mấy năm đầu tổn tướng hao binh để người khác hứng lấy. Chờ cho Ngô địch tinh thần mệt mỏi, binh lực kiệt quệ, đại cuộc sắp thành, ta sẽ phái người đi đánh Vân Nam, có thể vươn tay ra là tóm được cổ lão tiểu tử đem về. Người có biết ta thảo chiến Ngô tặc đã hứa hẹn những gì không?

Vì Tiểu Bảo cả mừng đáp:

- Ôn đức của Hoàng thượng thật cao dày như trời đất.

Vua Khanh Hy cười nói:

- Ta bố cáo với thiên hạ kẻ nào bắt được Ngô Tam Quế thì hẳn đang ở quan tước nào sẽ phong cho người ấy thay vào quan tước đó.

Nhà Vua ngắm nghía Vi Tiểu Bảo nói tiếp:

- Tiểu Quế Tử! Để ta coi tướng người xem sao? Con mẹ nó! Tướng người chẳng đáng mặt Bình Tây Vương chút nào. Ha ha !

Vua Khanh Hy ngoẹo đầu ngoẹo cổ ngắm nghía gã hồi lâu rồi lại cười nói tiếp:

- Hiện giờ người giống thân hình con khỉ, lại mặt dơi tai chuột, không đáng nửa đồng tiền, Hãy chờ sáu bảy năm nữa, người ngoài hai chục tuổi, hoặc giả khi đó mới phát tướng Vương gia. Ha ha...

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Bình Tây Thân Vương hay quan lớn gì gì đó nô tài e rằng mình không đủ phước phận hưởng thụ. Nhưng nếu được Hoàng thượng sai phái làm một viên đại tướng quân thống lĩnh đại binh kéo tới Vân Nam bắt Ngô Tam Quế thì oai phong bát diện, lấp liếm tứ phương. Nô tài này tay cầm thanh đại đao lớn tiếng quát: "Bỏ Ngô Tam Quế ! Xưng danh đi rồi mà chịu trời!". Chỉ bấy nhiêu thôi là nô tài lấy làm thỏa mãn lắm rồi. Nô tài cầu trời khấn Phật cho hẳn đừng chết sớm quá để nô tài ra tay bắt hắn lôi cổ về đây quì xuống trước mặt Hoàng thượng mà đập đầu bính bính.

Vua Khang Hy cười nói:

- Hay lắm! Hay lắm!

Rồi ngài nghiêm nghị nói tiếp :

- Tiểu Quế Tử! Mấy năm đầu chúng ta đánh trận gian khổ vô cùng. Thua trận rồi cũng không làm gì, nhưng thất bại mà không rối loạn mới đáng tài đại tướng. Phải người có tài đại tướng mới chịu đựng được thất bại mà không hoang mang thối chí. Người về phúc tướng thì có thừa nhưng dũng tướng thì lại chưa đủ, mà làm đại tướng càng xa hơn nữa. Hỡi ôi! Đáng tiếc trong triều đình không một người nào làm đại tướng được.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Chính Hoàng thượng là đại tướng rồi. Hoàng thượng đã nhận định mấy năm đầu chúng ta nhất quyết phải chịu thất trận. Hoàng thượng tính cả đến nước bại trận mà không rối loạn.

Gã dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tỷ như trong bàn bài cầu, Hoàng thượng làm nhà cái, ban đầu phải giam tiền cho hết mọi cửa đến bảy tám lần mà vẫn thản nhiên như không. Tiền nhiều như nước, Hoàng thượng trầm tĩnh coi sự thua bạc lúc đầu tựa hồ như cho kẻ khác mượn tiền trong chốc lát. Về sau bên ta thành bài đôi. Nhân bài thành đôi, Địa bài thành đôi, Thiên bài thành đôi. Ngoài ra còn cặp Chí Tôn Bảo, bàn nào cũng thắng vợ hết tiền các cửa. Lão tiểu tử Ngô Tam Quế bị đánh ngã ngựa ngựa mất lên trời, khác nào kẻ thua hể sạch sành sanh, thua cháy túi, thua cạn lạng chỉ còn hai bàn tay trắng. Bàn nào hãn đạt bài xuống cũng toàn "mười tịt".

Nhà Vua cười khanh khách nghĩ bụng:

- Trong triều đình không có đại tướng, chính ta mới là đại tướng. Gã nói câu này quả đã không lầm. Ngoài ta ra không còn một tướng soái hay đại thần nào xứng đáng với tám chữ "Được mà không kiêu, thua mà không loạn".

Nhà vua cầm lấy bản tâu của Vi Tiểu Bảo đặt ngay lên ngự án, phán hỏi:

- Người nói có kẻ muốn hành thích ta và mong ta gia tâm đề phòng, phải không ?

Vi Tiểu Bảo tâu :

- Đúng thế! Gặp lúc khẩn cấp, nô tài lại bị người ta dòm ngó chẳng thể kêu gia sư viết tấu chương, đành tự họa bức đồ hình này. Hoàng thượng quả là bậc thánh minh, vừa ngó thấy đã hiểu liền. Tên thích khách kia dương cặp mắt thao láo ra nhìn mà chẳng hiểu đó là trò chơi gì. Đức vạn tuế hồng phúc tày trời. Những quân phản叛 nghịch tặc có phí bai nhiều tâm cơ cũng uống mà thôi.

Nhà Vua lại hỏi:

- Tên nghịch tặc đó là hạng người nào ?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hần là người của Ngô Tam Quế phái đến kinh thành.

Vua Khanh Hy gật đầu nói :

- Từ ngày Ngô nghịch tặc dấy binh tạo phản, ta đã tăng gia bọn thị vệ lên gấp ba lần. Đêm qua thu tấu chương của người lại thêm một đội túc vệ canh gác nội cung.

Vi Tiểu Bảo thưa :

- Chuyến này Ngô nghịch phái đến kinh thành một bọn thích khách bản lĩnh cực kì lợi hại. Tuy thánh thiên tử đã có Bách thần hộ vệ, nhưng bọn nô tài cũng phải hết lòng thận trọng để Hoàng thượng khỏi bị kinh động.

Gã chợt nhớ ra điều gì, nói tiếp:

- Tâu Hoàng thượng! Nô tài có một vật bảo bối hộ thân, hể mặc trong người là đao thương chém không vào. Nô tài xin cởi ra để Hoàng thượng mặc vào trong mình cho chắc. Gã vừa nói vừa cởi khuy áo bào.

Vua Khanh Hy mỉm cười hỏi:

- Phải chăng cái đó người lấy được ở nhà Ngao Bái?

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi. Tuy gã mặt dày nhưng bị lật tẩy đột ngột cũng không khỏi thẹn đỏ mặt lên.

Gã quì xuống dập đầu tâu:

- Nô tài tội đáng muôn thác! Đức Hoàng thượng quả là thiên nhân chẳng việc gì che mắt được.

Nhà Vua cười phán:

- Dừng dậy đi ! Dừng dậy đi ! Ngày trước Nhiếp Chính Vương, Cửu vương gia được hai tấm. Một tấm dâng cho phụ hoàng, một tấm ban cho Ngao Bái vì hắn xung phong hãm trận, lập nhiều công lớn. Tấm áo của phụ hoàng, ngài ban lại cho ta. Hôm vài nhà Ngao Bái lục soát, trong bản thanh đơn không thấy kê tấm áo này.

Vi Tiểu Bảo chỉ có nước cười hề hề để chữa thẹn.

Vua Khanh Hy cười nói:

- Bữa nay người định cởi ra cho ta mặc, đủ rõ người một lòng trung ái với ta.

Nhà vua nói rồi vén lộ long bào lên để lộ tấm áo lót màu đen mặc ở bên trong. Tấm áo hộ thân này cũng giống hệt tấm áo của Vi Tiểu Bảo .

Nhà vua mỉm cười nói tiếp:

- Tấm áo người mặc đó từ nay kể như là ta ban cho. Đồng thời ta khoan miễn luôn cả tội ăn cắp.

Vi Tiểu Bảo lại quì xuống tạ ơn.

Sau lưng toát mồ hôi lạnh ngắt, gã nghĩ thầm:

- Ta còn ăn cắp mấy pho Tứ thập nhị chương kinh. Cầu trời cho Hoàng thượng không biết tới.

Vua Khanh Hy lại răn dạy:

- Tiểu Quế Tử ! Tắc dạ trung thành của người ta đã biết rồi, nhưng làm việc phải theo phép tắc mới được. Nay người mặc tấm bảo y mà ngày sau nếu gặp trường hợp có người đến khám nhà, để kẻ khác dấu đi rồi chiếm lấy là bất diệu đó.

Vi Tiểu Bảo nói :

- Dạ dạ ! Nô tài không dám.

Trán gã toát mồ hôi nhỏ giọt, gã lại dập đầu mấy cái rồi mới đứng lên.

Vua Khanh Hy lại nói:

- Công việc ở Dương Châu, sau sẽ trình bày.

Nhà Vua ngáp dài. Suốt đêm không ngủ, xem chừng có ý mỏi mệt .

Vi Tiểu Bảo liền tâu:

- Dạ! Nhờ hồng phúc của Thái Hậu và Hoàng thượng, nô tài đã bắt được mục điểm già phạm tội đại ác và đưa về cung để Hoàng thượng phát lạc.

Nhà Vua cả mừng phán bảo:

- Mau đưa vào đây ! Mau đưa vào đây !

Vi Tiểu Bảo ra ngoài kêu bốn tên thị vệ đem Mao Đông Châu vào trong điện, để mục quì xuống trước mặt nhà Vua.

Vua Khanh Hy tiến lại quất:

- Ngửng đầu lên !

Mao Đông Châu ngán ngừ một chút rồi ngửng đầu nhìn nhà Vua mỉm cười.

Vua Khanh Hy thấy mặt sắc mặt lợt lạt, đột nhiên nổi lòng lân tuất. Ngài tự nhủ:

- Mụ này gia hại mẫu thân ta, lại làm cho phụ hoàng thương tâm, yếm thế, bỏ nhà đi tu, khiến ta thành người không cha không mẹ. Mụ còn giam cầm Thái Hậu mấy năm, hành hạ cực khổ. Những kẻ đại ác trên đời cũng đến như mụ là cùng !

Nhưng rồi ngài lại nghĩ tiếp :

- Có điều... ta mất mẹ từ thuở nhỏ, được mụ nuôi dưỡng cho đến khi khôn lớn. Trong những năm này mụ đối với ta ân từ chẳng khác gì mẹ ruột thương con. Ở chốn thâm cung, e rằng người đối xử với ta hết lòng cũng chỉ có mụ này. Ngoài ra còn tên Tiểu Quế Tử giả hoạt cũng làm cho ta vui dạ và gã cũng hết đạo trung thành.

Trong thâm tâm, ngài còn ngấm ngấm nhận ra :

- Nếu mụ không gia hại Đồng Ngạc Phi và con Đồng Ngạc Phi là Vinh Thân Vương, Phụ hoàng ta cực kì sủng ái Đồng Ngạc Phi, nhất định sẽ truyền ngôi báu cho Vinh Thân Vương. Chẳng những ta không được làm Hoàng đế mà còn mất mạng không biết chừng. Những vụ này sự thực có thể nói mụ là người đầu công ơn với ta.

Mấy năm trước vua Khanh Hy còn nhỏ tuổi, chỉ nghĩ đến việc cừu hận lớn nhất trên thế gian không gì bằng làm cho mình mất cha mất mẹ. Nhưng mấy năm gần đây ngài thân hành chấp chính, lại hiểu rõ nếu bị đoạt mất ngôi báu là vạn sự giai hưu.

Trong nội tâm nhà vua lúc này cảm thấy địa vị Hoàng đế so với lòng từ ái của song thân còn quan trọng hơn. Dĩ nhiên ý niệm này chỉ ở trong đầu óc, chứ không thể nói ra ngoài miệng. Chẳng những thế, ý niệm này mới nảy ra trong lòng cũng là tội nghiệp thâm trọng lắm rồi.

Mao Đông Châu thấy nét mặt nhà Vua biến ảo bất thường, mụ thở dài thúng thảng lên tiếng :

- Dù Ngô Tam Quế tạo phản, Hoàng thượng cũng bất tất lo âu nóng nảy thái quá, cần bảo trọng thân thể cho được khỏe mạnh. Hoàng thượng cũng đừng nghĩ nhiều làm hao tổn tinh thần. Mỗi buổi sáng sớm Hoàng thượng vẫn dùng Phục linh yến sào thang thì nên tiếp tục dùng luôn, chớ có sao lãng.

Vua Khang Hy đang ngơ ngẩn xuất thần, nghe mục mới vậy, buột miệng đáp:

- Phải rồi ! Hàng ngày ta vẫn uống sâm thang.

Mao Đông Châu nói:

- Nô tỳ phạm tội nặng quá rồi. Hoàng thượng... thân hành hạ thủ giết quách đi!

Nhà Vua trong lòng bịn rịn, uể oải lắc đầu, nhìn Vi Tiểu Bảo nói :

- Người đưa mục xuống cung Từ Ninh triều kiến Thái hậu và tâu là ta xin Thái hậu phát lạc cho.

Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng, quỳ chân phải xuống nói:

- Tâu...

Nhà Vua xoay tay gạt đi:

- Người đi đi thôi ! Khởi tâu gì nữa.

Vi Tiểu Bảo lấy hai đạo tấu chương ở trong bọc ra, một của Cát Nhĩ Đan, một của Tang Kết. Gã tiến lên hai bước đệ trình nhà Vua, miện nói:

- Cung hỷ thánh thượng! Hai đội binh mã ở Tây Tạng và Mông Cổ đều đã trở gáo đánh lại Ngô Tam Quế, nguyên hết sức phục vụ Hoàng thượng.

Mấy bữa nay Vua Khang Hy suốt ngày điều binh khiển tướng, trong lòng vẫn lo âu hai lộ binh mã Mông Cổ và Tây Tạng hưởng ứng Ngô Tam Quế. Bây giờ ngoài nghe Vi Tiểu Bảo nói vậy không khỏi vừa kinh ngạc vừa vui mừng, cất tiếng phán hỏi :

- Có chuyện đó ư ?

Ngài mở tấu chương coi, long tâm mừng rỡ vẫy tay cho bọn thị vệ áp giải Mao Đông Châu ra ngoài. Ngài hỏi Vi Tiểu Bảo :

- Người làm thế nào mà lập hai đại công này ? Con mẹ nó, phúc tướng của người quả nhiên lớn thiệt !

Thời bấy giờ Tây Tạng và Mông Cổ là hai nơi binh lực cường mạnh. Vua Khanh Hy đã biết Tang Kết cùng Cát Nhĩ Đan ngầm ngầm câu kết với Ngô Tam Quế, nên ngài phái trọng binh trấn giữ để phòng ngừa.

Nhà Vua coi hai đạo tấu chương ngôn từ kính thuận tha thiết. Hai lộ đại địch này trong nháy mắt đã biến đổi thành thế trái ngược, chẳng những triều đình khỏi lo để phòng mà còn trở nên hai lực lượng đánh lại Ngô Tam Quế, trách nào ngài chẳng hớn hở vui mừng ? Có điều sự việc biến diễn quá đột ngột thái quá, nên trong lúc nhất thời nhà Vua chưa tin là sự thực.

Vì Tiểu Bảo biết rõ mỗi khi Tiểu hoàng đế phát ngôn câu "con mẹ nó" là trong lòng ngài rất đổi hoan hỷ, liền cười hì hì nói :

- Nhờ hồng phúc của Hoàng thượng, nô tài đã kết nghĩa chi lan với họ. Tang Kết đại Lạt Ma là đại ca, Cát Nhĩ Đan Vương tử làm nhị ca, nô tài làm tam đệ.

Nhà Vua cười nói :

- Người quả là thần thông quảng đại. Bọn họ giúp đánh Ngô Tam Quế, người đã hứa hẹn điều gì có lợi cho họ chưa ?

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Hoàng thượng là bậc thánh minh đã biết họ bái kết đó là chuyện giả dối chứ không phải chân tình. Bọn họ cố ý trông chờ Hoàng thượng ban thưởng. Tang Kết muốn làm Hoạt Phật. Ở Tây Tạng đã có Đạt Lai Hoạt Phật, Ban Thiền Hoạt Phật. Y thỉnh cầu Hoàng thượng ban ơn gia phong cho y làm Tang Kết Hoạt Phật. Còn Cát Nhĩ Đan muốn làm "cả một cái" gì gì đó mà nô tài không hiểu rõ.

Vua Khanh Hy cười ha hả nói:

- Cả một cái ư ? Phải rồi! Y muốn làm Chuẩn Cát Nhĩ hàn. Cả hai việc này đều rất dễ dàng, triều đình lại chẳng mất mát gì. Ta sẽ sai viết một đạo sắc đóng ấn Ngự Bảo phái người làm Khâm sai đại thần tới nơi tuyên đọc là xong. Người đến bảo đại ca, nhị ca của người: Chỉ cần họ thành thực vì ta ra sức thì lời thỉnh cầu của họ ta sẽ ưng cho. Nhưng không được là con dao hai lưỡi. Miệng nói một đằng,

hành động một nẻo, chờ dịp thuận gió dương buồm, thấy bên nào chiếm được thượng phong là về hòa với bên ấy.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Hoàng thượng dạy phải lắm! Hai vị nghĩa huynh của nô tài, nhân phẩm chẳng có gì cao minh, Hoàng thượng không thể hoàn toàn tin họ, vẫn phải đề phòng bất trắc. Hoàng thượng đã nói cuộc đại chiến này, chúng ta thất bại mấy năm đầu, lại càng cần phòng họ tráo trở, chẳng những không giúp nhà cái mà còn nhân lúc nhà cái vận xúi, đặt hết xuống cửa Thiên môn.

Vua Khang Hy gật đầu đáp:

- Người nói thế là phải, ta vẫn không sợ chúng. Chúng có giỏi thì cứ đánh. Cửa Thiên Môn, cửa Thanh Long hay Bạch Hổ, ta cũng ăn hết.

Vi Tiểu Bảo cười ha hả, trong lòng rất khâm phục nhà Vua, vì Hoàng thượng cũng hiểu đánh bài cầu.

Mấy chục năm sau, quả nhiên Tang Kết và Cát Nhĩ Đan cũng dấy binh nổi loạn. Thanh đình điều động binh mã đi bình định. Nhưng đây là việc về sau, không cần nhắc đến.

Vi Tiểu Bảo áp giải Mao Đông Châu xuống cung Từ Ninh ra mắt Thái Hậu.

Thái giám truyền chỉ ra sai Vi Tiểu Bảo giải khâm phạm vào.

Vi Tiểu Bảo tự nhủ :

- Trước kia ta là thái giám dĩ nhiên có thể ra vào tẩm cung của Thái Hậu. Nhưng hiện giờ ta là một vị đại thần sao Thái Hậu lại kêu ta vào tẩm điện ? Đây chắc là Thái Hậu nghe tin bắt được mục điểm, lão nhân gia mừng quá quên quấy đi mất ta không phải thái giám.

Gã liền cùng bốn tên thái giám áp giải Mao Đông Châu tiến vào. Trong tẩm điện cùng một màu tối om, vẫn chẳng khác ngày nào còn giả Thái hậu cư trú.

Thái hậu ngồi ở cạnh giường, trướng the rủ thấp.

Vi Tiểu Bảo quỳ xuống đập đầu kính cẩn dâng lời thỉnh an.

Thái hậu đưa mắt nhìn Mao Đông Châu rồi gật đầu bảo gã:

- Người đã bắt được Khâm phạm về đây. Hay lắm! Người hãy lui ra!

Vì Tiểu Bảo đập đầu cáo từ trở ra, để Mao Đông Châu lại trong tầm điện.

Gã rời khỏi cung Từ Ninh, trong lòng rất lấy làm bất mãn, mắng thầm:

- Ta bắt được mục điểm già lập công lớn, mà dường như Thái hậu chẳng lấy làm hoan hỷ, thậm chí không khen ngợi nửa lời. Con bà nó! Ai ở cung Từ Ninh đều là quân chó đẻ. Giả Thái hậu cũng vậy, chân Thái hậu cũng thế, toàn là hạng điểm già.

Vì Tiểu Bảo trong lòng tức tối, xuyên qua vườn hoa trước cung Từ Ninh, đi trên đường trải đá lại bên tòa núi giả.

Đột nhiên bóng người thấp thoáng. Ba nhân vật từ phía sau hòn núi đi ra. Một người trong bọn họ vươn tay nắm lấy tay mặt gã cười hỏi:

- Người mạnh giỏi chứ?

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi nhìn ra thấy là một lão thái giám. Gã toan quát hỏi, nhưng ngó kỹ lại thì lão thái giám này chính là Quy nhị nương.

Vì Tiểu Bảo chẳng còn hồn vía nào nữa, gã lại ngó hai người bên cạnh thì hiển nhiên là Quy Tân Thụ và Quy Chung. Hai cha con lão đều vận sắc phục của lính túc vệ trong nội ban.

Trống ngực đánh hôn trống làng, gã la thầm:

- Té ra ba con ác quỷ này ẩn cư ở đây!

Tay gã vừa bị Quy nhị nương nắm lấy, nửa người gã liền tê chồn. Gã biết mình chỉ là một tiếng là Quy Tân Thụ khê phóng chưởng cũng đủ cho cái đầu gã bể ra từng mảnh như đầu con sư tử đá trước phủ Bá Tước.

Vì Tiểu Bảo nhớ tới đầu mình không cứng rắn bằng đầu con thạch sư liền gượng cười đáp:

- Lão nhân gia vẫn bình yên!

Vì Tiểu Bảo đang ngấm ngấm tìm kế thoát thân thì Quy nhị nương khê nói:

- Người bảo bọn chúng đứng yên đừng có nhúc nhích. Ta có chuyện muốn nói.

Dĩ nhiên gã không dám phản đối, quay lại ra lệnh cho mấy tên thị vệ ở phía sau:

- Các người hãy đứng đây chờ ta.

Quy nhĩ nương dắt tay Vi Tiểu Bảo tiến về phía trước mấy chục bước rồi khẽ bảo gã:

- Người dẫn bọn ta đi kiếm Hoàng đế.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Ba vị đã tới đây từ hôm nào mà sao không kiếm thấy Hoàng đế?

Quy nhĩ nương đáp:

- Ta đã hỏi mấy tên thái giám cùng thị vệ thì chúng nói là Hoàng đế đang hội họp các đại thần, suốt đêm không ngủ, nên chẳng có cách nào tới gần để hạ thủ được.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Vừa rồi tại hạ cũng muốn đến ra mắt Hoàng đế để lựa lời dò hỏi xem tình trạng của ba vị ra sao nhưng Hoàng đế ngủ rồi nên chưa được gặp. Ba vị đã hoá trang thế này là hay lắm. Chúng ta cứ thủng thẳng ra khỏi Hoàng cung là được.

Quy nhĩ nương hỏi:

- Chưa làm xong việc sao lại bỏ đi ?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Ban ngày không thể hành động được. Nếu ba vị cao hứng thì đêm nay sẽ trở lại chơi.

Quy nhĩ nương nói:

- Vào được đây không phải chuyện dễ dàng. Đại sự chưa thành chúng ta quyết chẳng bỏ đi đâu. Hẩn ngủ ở đâu ? Mau dẫn bọn ta đến!

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ cũng không hay Hoàng đế ngủ ở cung nào? Để tại hạ kiếm thái giám hỏi coi.

Quy nhị nương hỏi:

- Người vừa bảo đến ra mắt Hoàng đế, sao bây giờ lại nói không biết hân ngữ ở đâu ? Ta cấm người không được nói gì với ai. Hừ! Người muốn đồ trò trước mặt lão nương nhưng không phải chuyện dễ.

Mụ vừa nói vừa bóp chặt thêm một chút.

Vì Tiểu Bảo đau thấu tâm can, năm ngón tay cơ hồ bị gãy rời. Gã không nhịn được rên lên một tiếng.

Giữa lúc ấy Quy Tân Thụ vươn tay ra khế sờ đầu gã nói:

- Hay lắm!

Vì Tiểu Bảo biết là không thể chống cự được. Gã động tâm tự nhủ:

- Ta đưa bọn chúng đến cung Từ Ninh rồi la lối om sòm để Hoàng đế biết tin mà đề phòng. Bọn chúng có hạ thủ giết chết Thái hậu cũng chẳng liên quan gì đến ta.

Gã tính vậy liền đáp:

- Vừa rồi tại hạ đến cung Từ Ninh . Không chừng Hoàng đế vào đó thỉnh an Thái hậu. Bây giờ chúng ta lại tới đó xem sao.

Quy nhị nương đã ngó thấy gã quả thực ở cung Từ Ninh đi ra, không phải chuyện giả dối. Mụ liền nói:

- Bọn ta ba người đã ra vào Hoàng cung là không tính đến bước đường còn sống sót để trở ra nữa. Hễ người cử động khác ý một chút là cái mạng nhỏ bé của người cũng đi theo bọn ta. Bốn người xuống ra mắt Diêm Vương. Dọc đường không đến nỗi tịch mịch, huống hi con ta lại thích bầu bạn với người.

Vì Tiểu Bảo nhăn nhó cười đáp:

- Y muốn chơi với tại hạ cũng không sao. Chúng ta cứ ở trong ngự hoa viên này tản bộ càng hay. Đường xuống âm cung chẳng thú gì mà đi.

Quy nhị nương trợn mắt lên hỏi:

-Người muốn đi bá kiến Diêm Vương hay đến ra mắt Hoàng đế Thất Sát? Bữa nay nhất định người phải gặp một trong hai người này.

Vi Tiểu Bảo thở dài đáp:

Nếu vậy tại hạ đến gặp Hoàng đế. Nhưng tại hạ xin nói trước: khi thấy Hoàng đế, ba vị tự mình động thủ, tại hạ không giúp gì được đâu.

*** vietkiem.com ***